

УДК 338.45

JEL classification: 013

Кавтиш О. П.

*кандидат економічних наук,
доцент кафедри економіки і підприємництва
Національного технічного університету України
«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»*

Шишкіна В. О.

*Студентка 4 курсу
Національного технічного університету України
«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»*

НАПРЯМИ ПІДВИЩЕННЯ ПРИБУТКОВОСТІ ЕНЕРГОРОЗПОДІЛЬЧИХ ПІДПРИЄМСТВ В УКРАЇНІ

У статті охарактеризовано роль енергорозподільчих підприємств в структурі енергоринку національного господарства, ідентифіковано умови їх функціонування та на цій основі визначено необхідність обґрунтування напрямів підвищення їх прибутковості. Виділено групи екзогенних та ендогенних факторів прямої і опосередкованої дії, які впливають на прибутковість енергорозподільчих підприємств. Виявлено, що серед зовнішніх факторів ключову роль відіграють державне регулювання, стан конкуренції, нормативно-правове забезпечення. Особливу роль у їх характеристиці відведено аналізу тарифів на електроенергію для споживачів, напрямам діяльності підприємств в умовах нововведень на ринку електроенергії та їхнім наслідкам. Серед внутрішніх факторів основну увагу приділено стилю керівництва, методам прийняття управлінських рішень, організації виробництва, управлінню персоналу, зокрема у частині мотивації праці. Обґрунтовано, що на сьогоднішній день переважна більшість з означених факторів носить деструктивний характер. На основі здійсненого аналізу надано практичні рекомендації щодо підвищення прибутковості енергорозподільчих підприємств. Серед ключових напрямів ідентифіковано виробничий, організаційно-управлінський, комерційний або ринковий. Запропоновано відповідні резерви зростання прибутковості в межах кожного напрямку.

Ключові слова: прибутковість; енергорозподільчі підприємства; енергетична галузь; енергоринок; фактори впливу.

Постановка проблеми. Енергетична галузь – одна із системоутворюючих галузей економіки, яка має важливе значення в системі забезпечення національної безпеки України. Велику частку у галузі займають енергорозподільчі підприємства. Вони є кінцевим посередником

між ринком електроенергії та споживачем, від їх діяльності залежить якість реалізованої продукції (електроенергії) та наданих послуг.

В умовах фінансово-економічної та соціальної кризи, загроз національній, у т.ч. енергетичній безпеці країни, імплементації нової моделі енергоринку стоїть питання про пошук напрямів підвищення прибутковості, тобто зростання ефективності господарської діяльності саме цієї групи підприємств.

Зростання прибутковості підприємств в структурі енергоринку свідчатиме про нарощення їх фінансових можливостей і, у кінцевому підсумку, зростання рівня фінансової стабільності та посилення енергетичної та економічної незалежності держави.

Аналіз останніх досліджень. Проблеми функціонування енергетичних підприємств досліджуються у працях Федішина Б.П., Антоненка О. Б., Бурбело М. Й., О. О. Бірюкова О. О., Домбровської Г. П. та інших. У працях Дьордя В.П. та Левицької І. О. основний акцент зроблено на облік витрат підприємств енергорозподільчої галузі. Напрями підвищення прибутковості розглянуті у працях Мелень О.В., Гарібян Т.А., Гайбури Ю.А., Загнітко Л.А., Савіцького А.В.

Метою дослідження є діагностування факторів впливу та виявлення напрямів підвищення прибутковості енергорозподільчих підприємств.

Виклад основного матеріалу. Статистичні дані свідчать, що в Україні налічується 28 регіональних розподільчих підприємств [13]. Основна їх діяльність базується на передачі, розподіленні та торгівлі електроенергією. Згідно діючої моделі енергоринку ці компанії закупають готову продукцію (електроенергію) у державного підприємства «Енергоринок» для подальшого розподілу та постачання споживачам. Збут електричної енергії здійснюється методом прямих поставок юридичним та фізичним споживачам на основі договірних відносин. Електроенергія проходить довгий шлях від її виробництва до розподілу кінцевим користувачам. Схема розподілу електроенергії від виробників до кінцевих споживачів подана на рис. 1 [10].

З метою виявлення напрямів підвищення прибутковості визначимо основні фактори впливу для даної групи підприємств, вектор їх дії.

На наш погляд, фактори впливу доцільно розподілити на зовнішні і внутрішні, прямої і опосередкованої дії. Переважна більшість зовнішніх факторів, зважаючи на діючу модель ринку електроенергії, не залежить від діяльності підприємств, але суттєво впливає на прибутковість їх діяльності. До основних з них належать: законодавство у сфері енергетики, державне регулювання галузі (насамперед, цін, тарифів, відсотків, податкових ставок та пільг, штрафних санкцій, ліцензування діяльності тощо), стан конкуренції на ринку.

Коротко визначимо специфіку їхнього впливу на показники діяльності та прибутковість енергорозподільчих підприємств.

Органом державного регулювання діяльності в електроенергетиці є національна комісія, що здійснює державне регулювання у сферах

енергетики та комунальних послуг (НКРЕКП). Згідно статті 11 Закону України «Про електроенергетику», державне регулювання діяльності в електроенергетиці провадиться шляхом формування тарифної політики відповідно до законодавства, надання ліцензій на здійснення окремих видів діяльності в електроенергетиці, здійснення контролю за діяльністю суб'єктів електроенергетики та інших учасників ринку електричної енергії та встановлення відповідальності за порушення умов і правил здійснення ними діяльності в електроенергетиці та на ринку електричної енергії [1].

З урахуванням особливостей такого законодавчого визначення ролі державних органів влади можна зробити висновок, що керівництво енергорозподільчих компаній не має можливості прямо впливати на прибутковість через дохідну частину господарської діяльності (ціну і попит на електроенергію). Від діяльності компанії не залежать оптова ринкова ціна електроенергії, а також ціна реалізації електроенергії споживачам.

Так, зокрема, структура тарифів на електроенергію для населення у 2017 році затверджена державним органом – НКРЕКП виглядала наступним чином (рис.2): 65,9% – оптова ринкова ціна електроенергії (без урахування обсягу дотацій); 12% – витрати з розподілу (передачі) електроенергії; 3,1% – витрати з постачання електроенергії; 19% – вартість нормативних витрат електроенергії в мережах [11]. В той же час, зниження собівартості електроенергії виробниками є джерелом росту ефективності, збільшення прибутку і підвищення рентабельності енергорозподільчих підприємств. Відповідно, враховуючи те, що енергія є складовою частиною калькуляції будь яких товарів, то зниження вартості енергії приведе до зменшення цін на товар (електроенергію), покращення добробуту споживачів.

До числа факторів, що сприяють подорожчання електроенергії, наразі доцільно віднести: збільшення частки вироблення енергії АЕС і зниження частки ГЕС і ТЕС в електробалансі країни; збільшення собівартості передач, в зв'язку із стихійними лихами, заміною ліній електропередач на сучасні; зростання втрат в системах та сітках електропередач [8].

Можна підсумувати, що фактори зовнішнього середовища наразі носять переважно деструктивний характер на показники прибутковості енергорозподільчих підприємств. В той же час, на наш погляд, сприятливим зовнішнім фактором доцільно вважати створення нової моделі ринку електроенергії. Закон України «Про ринок електричної енергії» створює передумови для існування конкурентного середовища на ринку замість існуючої монополії. Модель ринку передбачає поділ функцій розподілу і постачання між різними суб'єктами ринку. Компанії створюватимуть пропозиції споживачам щодо постачання електроенергії завдяки самостійному встановленню цін та умов поставки. А у споживача з'явиться можливість вільного вибору постачальника [2]. Таким чином, компанія буде спроможна впливати на частку ринку електроенергії.

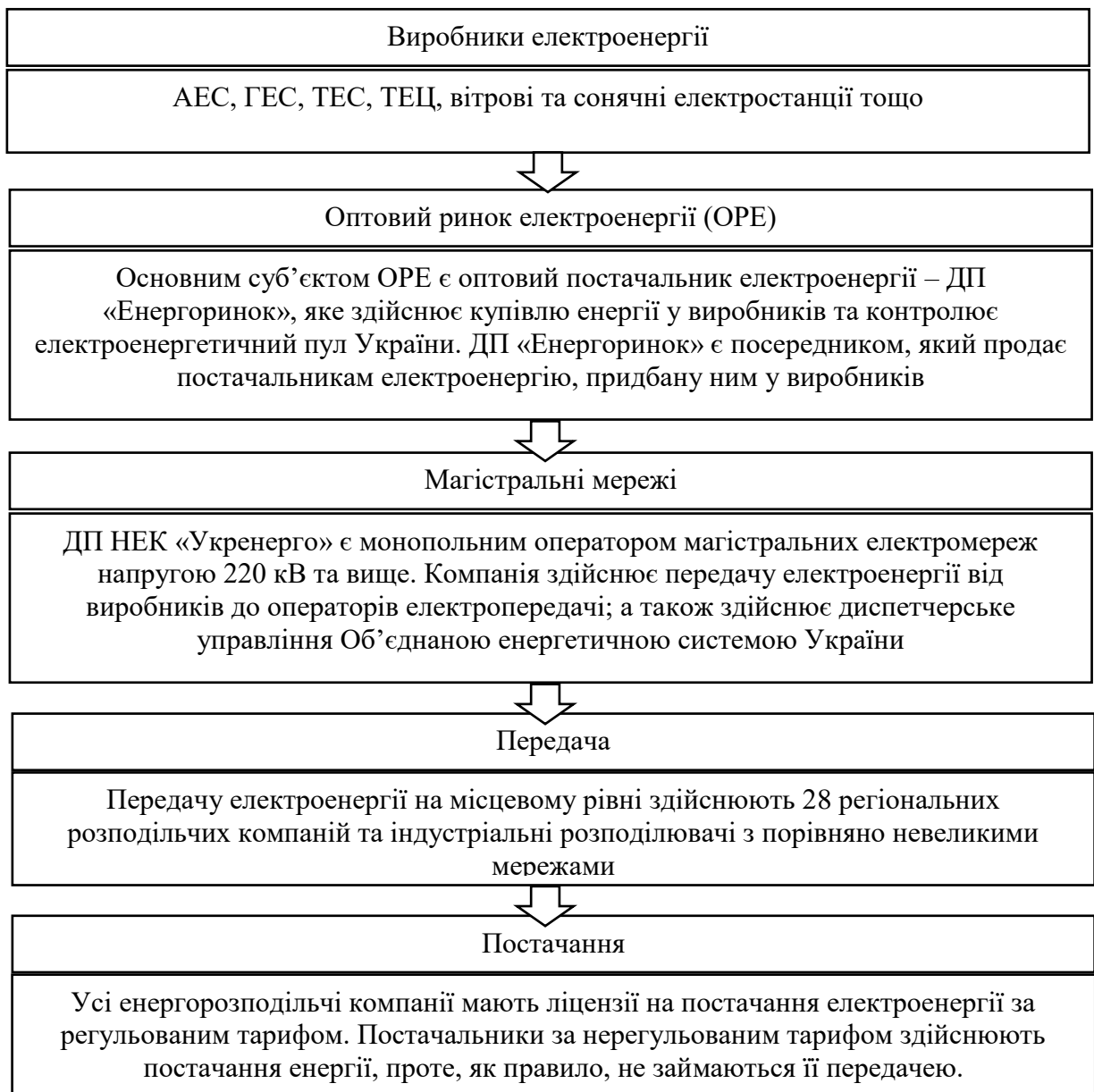

Рисунок 1 – Схема розподілу електроенергії від виробників до кінцевих споживачів

Внутрішні фактори є, на нашу думку, насамперед, залежними від сфери і масштабів діяльності підприємства, стилю керівництва, методів прийняття та результатів управлінських рішень, організації виробництва, управління людськими ресурсами, зокрема у частині мотивації праці.

Ці фактори є факторами прямої дії. Вони безпосередньо впливають на результати підприємницької діяльності і рівень ризику. В той же час, фактори опосередкованої дії не впливають безпосередньо на ці процеси, але можуть зумовити їхню зміну. Аналіз вектору впливу визначеної групи факторів дає підстави говорити, що наразі більшість з них діє деструктивно.

Так до найбільш поширених проблем діяльності енергорозподільчих підприємств можна віднести неефективну політику управління персоналом, про що, не останню чергу, свідчать показники плинності

кадрів. Наприклад, на енергорозподільчому підприємстві ПрАТ «Київобленерго» станом на 2017 рік плинність кадрів становила 11%, що є незадовільним значенням з точки зору економічної безпеки [15].

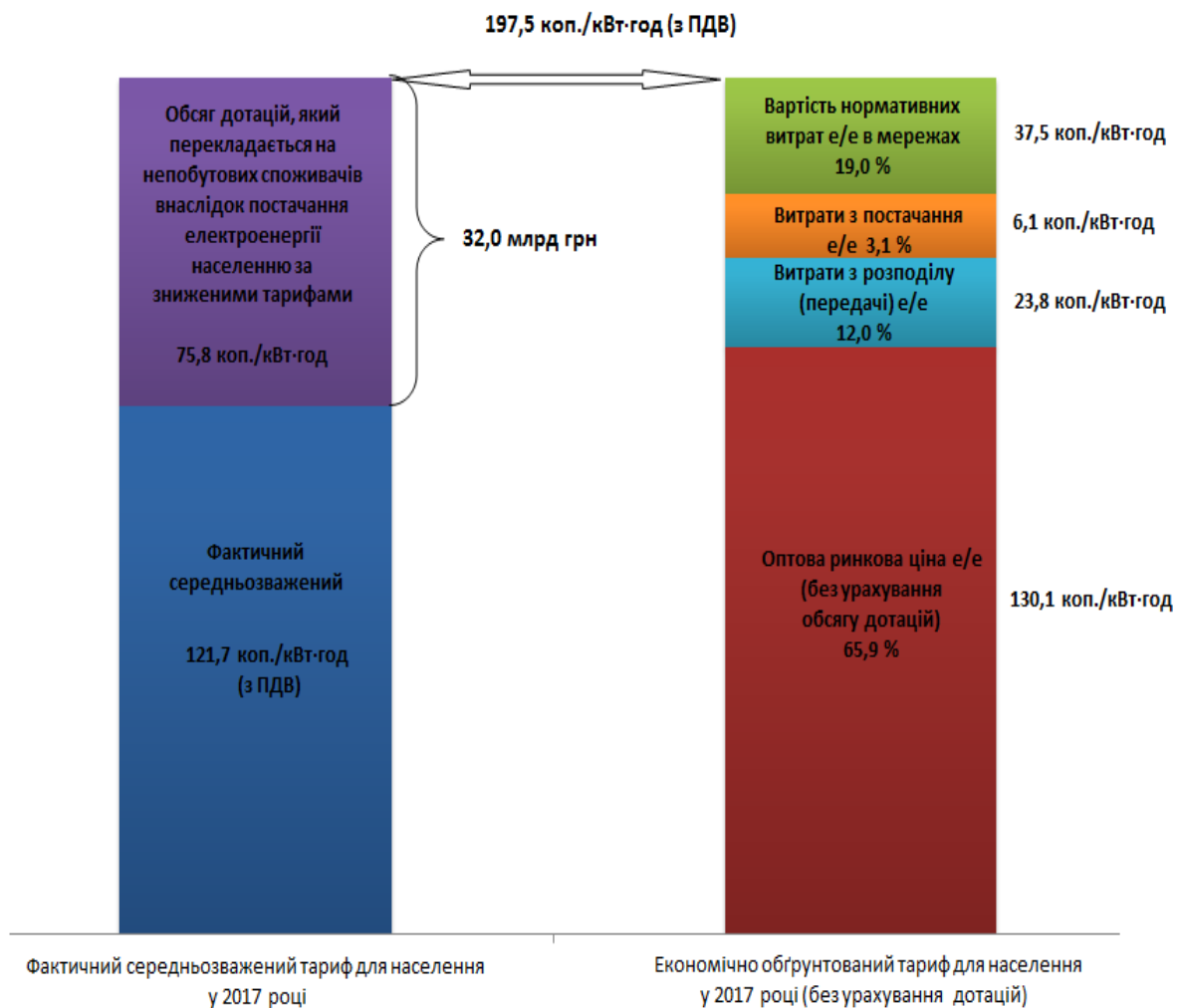

Рисунок 2 – Структура тарифів на електроенергію для населення у 2017 році

Енергорозподільчі підприємства також постійно стикаються з відсутністю повної укомплектованості кваліфікованого персоналу. Нестача персоналу збільшує час на виконання ремонтних робіт, виконанні планових завдань з підключення та обслуговування споживачів.

Зокрема, згідно даних Державної служби статистики України, середньомісячна заробітна плата у 2017 році у галузі постачання електроенергії становила 8493 грн [12]. Однак, фактична ситуація на енергорозподільчих підприємствах інакша – середньомісячна заробітна плата часто нижча за зазначений показник. Наприклад, у Київобленерго середньомісячна заробітна плата становила 7741 грн [15]. Оплата праці нижча за середньостатистичний рівень є мотиватором для зміни місця роботи кваліфікованого персоналу.

Крім того, особливістю організації праці в енергетиці є постійна праця в зонах підвищеної небезпеки (високі напруги, тиски, температури).

Зазначені умови вимагають фахової підготовки персоналу, підвищення кваліфікації та професійної майстерності працівників, в той час як спостерігається низький рівень участі заводського сектору у вирішенні даного питання.

Якщо говорити про стиль керівництва, методи прийняття та результати управлінських рішень, то варто констатувати низьку їх ефективність. Однією з ключових умов такої ситуації є залежне становище підприємств в структурі енергоринку, низький рівень мотивації самих керівників та менеджменту в умовах обмеженого впливу на реальні результати діяльності підприємств, часто традиційна номенклатурна модель ухвалення рішень. Серед ключових мотивів їх діяльності (як свідчать результати аналізу підприємств паливно-енергетичного комплексу і загалом промисловості) переважають матеріальні, натомість мотиви вищого порядку (креативність, взаємовідносини, соціальні контакти, а також умови праці тощо) мають меншу вагу, що, на нашу думку, також відбивається на результатах прийнятих ними рішень [8].

Головченко О.В. щодо роботи топ-менеджерів зазначає: «Система мотивації, яка сьогодні існує на підприємствах паливно-енергетичного комплексу України, не сприяє заохоченню топ-менеджерів до максимізації ефективності господарської діяльності» [16].

Окрім цього існує слабка орієнтація на формування та використання інтелектуального капіталу підприємств. Технологія управління максимально зорієнтована на оцінку проблемної ситуації, а не на формування вміння її розв'язати [9].

В той же час, серед мотивів зміни місця роботи за даними Асоціації регіональних кадрових агенцій України поряд із низьким рівнем оплати праці стоять рівень і можливість самореалізації та соціальні пільги [3]. Все це, за словами Грушевої А.А., поряд з відсутністю реальної політики управління персоналом, системи мотивації та відповідних механізмів формує середовище відсутності фундаментально мотивації до здійснення ефективної діяльності [3].

Однією із основних проблем в енергетиці є високий рівень зносу основних засобів. За статистичними даними, станом на 2017 рік рівень зносу у сфері постачання електроенергії становить 62,1% [14]. Наявні зношені основні фонди призводять до зменшення продуктивності обладнання, проведенні регулярних ремонтних робіт для забезпечення безперебійності постачання електроенергії та великої кількості втрат в електромережах.

З урахуванням вище зазначеного вважаємо за доцільне виділити наступні напрямки зростання прибутковості енергорозподільчих підприємств: виробничий, організаційно-управлінський та комерційний.

До виробничого напрямку відносяться: зниження собівартості передачі і розподілу енергії в сітках, будівництво та оновлення ліній електропередач, оновлення зношеного обладнання.

Основними параметрами зниження собівартості передачі і розподілу енергії в сітках є: скорочення витрат енергії; вдосконалення організації експлуатаційних і ремонтних робіт; зниження загальносіткових витрат; мобілізація та реконструкція застарілого обладнання; оптимальний розподіл навантаження між станціями, підприємствами; зменшення невиробничих витрат; використання нових “високих” технологій на всіх етапах енерговиробництва; реструктуризація підприємств, у т.ч. генеруючих.

Виходячи з рисунку 2, значна частина у ціноутворенні електроенергії припадає на покриття збитків від втрати електроенергії в мережах під час її постачання. З цих позицій напрямками перспективного розвитку вважаємо будівництво ліній електропередач та підстанцій, реконструкцію наявних ліній, оновлення зношеного обладнання. Це дозволить зменшити матеріальні витрати, а саме таку об’ємну статтю витрат як втрати електроенергії в мережах.

До організаційно-управлінського напрямку зростання прибутковості підприємства пропонується віднести оптимізацію управління персоналом, а саме: підвищення кваліфікації, матеріальне та нематеріальне заохочення працівників.

Енергорозподільчі підприємства належать до великих підприємств (їх чисельність більше 250 осіб). Наявність великого штату передбачає можливі труднощі в кадровому управлінні, що несуть за собою додаткові адміністративні витрати. Ефективна кадрова політика має включати в себе гідну оплату праці для кваліфікованого персоналу, зменшення плинності кадрів на підприємстві, повну укомплектованість персоналу на підприємстві.

Енергетика – це галузь, в якій висуваються підвищені вимоги щодо надійності роботи, техніки безпеки та охорони праці і довкілля, організації праці, протипожежної безпеки.

Для реалізації завдань, що визначаються особливістю організації праці, інженерно-технічні працівники, службовці та робітники повинні систематично проходити фахову і супутню (hard and soft skills) підготовку та перепідготовку. Для цього потрібно інтенсифікувати ефективність системи центрів підвищення кваліфікації. Проте поряд з цим для повного вирішення даної проблеми доцільно більш глибоко підійти і до аналізу питань взаємозв’язку фахових вищих навчальних закладів, центрів підвищення кваліфікації, підприємств.

Комерційний напрям включає в себе роботу з дебіторською заборгованістю, покращення системи взаєморозрахунків, підвищення ролі договірних відносин з постачальниками та споживачами, нормування витрат підприємства та відпущеної, але не оплаченої електроенергії, збільшення кількості наданих послуг.

Оскільки, ціни купівлі та продажу електроенергії є регульованими – залишається регулювання витратної частини – операційних витрат діяльності з передачі та постачання електроенергії. Для покриття витрат

актуальними є моніторинг та управління показниками економічного прибутку – різниці між сукупним доходом та понесеними витратами на придбання, постачання та передачу електроенергії з урахуванням втрат мережі.

З метою забезпечення безперервності діяльності підприємств, необхідно щоб підприємства постійно мало засоби в сфері обігу (фонди обігу). В енергетиці до фондів обігу відносяться: енергія, відпущена, але не оплачена споживачами; грошові засоби; засоби в незавершених розрахунках (дебіторська заборгованість). Обігові фонди та фонди обігу виражені у вартісній формі, складають обігові засоби підприємства.

Структура обігових засобів в енергетиці характеризується високим відсотком грошових засобів і високою дебіторською заборгованістю. Тому скорочення цих показників є основним завданням в умовах сьогодення.

Важливою є робота з дебіторською заборгованістю. За наявності боргів – споживачі отримують попередження. Лише після вручення такого попередження на руки споживачу підприємство має право здійснити відключення даних споживачів від мережі. Таким чином на підприємстві відбувається накопичення дебіторської заборгованості, оскільки електроенергія була відпущена, але не оплачена.

Необхідно здійснювати постійний контроль наявності дебіторської заборгованості споживачів. Проводити роботу зі споживачами, щодо вчасної оплати послуг, видачі попереджень одразу після їх виникнення – накопичення певної встановленої суми боргу.

Збільшення кількості супутніх послуг, які супроводжують процес продажу електроенергії як товару, дозволить збільшити прибутковість підприємства. Серед них: приєднання до мереж енергорозподільчих компаній, виготовлення проектів, сумісна підвіска радіоліній, програмування лічильників, заміна лічильника, технічне обслуговування абонентських мереж, проектно-вишукувальні роботи, будівельно-монтажні роботи та інші.

Висновки. У статті досліджено напрями підвищення прибутковості енергорозподільчих підприємств в Україні. Виявлено, що їх прибутковість залежить від зовнішніх та внутрішніх факторів. Зовнішні фактори не залежать напряму від діяльності енергорозподільчих підприємств. Напрямами підвищення прибутковості відповідно до зовнішніх факторів є зниження собівартості електроенергії виробниками шляхом збільшення частки дешевшої електроенергії (АЕС) до згенерованої електроенергії загалом, зниження тарифів для споживачів та створення ринку вільної конкуренції замість існуючої нині монополії.

Внутрішні фактори є залежними від діяльності підприємства, стилю керівництва, методів прийняття та результатів управлінських рішень, організації виробництва, мотивації праці. За даними факторами виділено наступні напрями підвищення прибутковості енергорозподільчих підприємств: виробничий, організаційно-управлінський та комерційний.

До виробничого напрямку віднесено: зниження собівартості передачі і розподілу енергії в сітках, будівництво та оновлення ліній електропередач, оновлення зношеного обладнання.

До організаційно-управлінського напрямку зростання прибутковості підприємства пропонується віднести оптимізацію управління персоналом, насамперед, підвищення кваліфікації, матеріальне та нематеріальне заохочення працівників.

Комерційний напрям включає в себе роботу з дебіторською заборгованістю, покращення системи взаєморозрахунків, підвищення ролі договірних відносин з постачальниками та споживачами, нормування витрат підприємства та відпущеної, але не оплаченої електроенергії, збільшення кількості наданих послуг.

Ефективне управління факторами та їх поєднання у продуманій стратегії дасть змогу максимізувати рівень прибутковості діяльності підприємства.

Список використаних джерел

1. Закон України Про електроенергетику: за станом на 13.04.2017 / Верховна Рада України. Офіц. вид. Київ : Парлам. вид-во, 2017.
2. Закон України Про ринок електричної енергії: за станом на 13.04.2017/ Верховна Рада України. Офіц. вид. Київ : Парлам. вид-во, 2017.
3. Гайбура Ю.А., Загнітко Л.А. (2014) Прибутковість підприємства: поняття, фактори, резерви, *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*, 150 (4), С. 99 –104.
4. Ігнатенко О.О., Грушева А.А. (2010) Вплив мотивації праці управлінського персоналу на ефективність діяльності підприємства, *Вісник НУ ДПС України*, 420 (2), С. 368 – 372.
5. Левицька І. О. (2015) *Управлінський облік і аудит витрат на постачання та передачу електричної енергії енергопостачальних компаній України*, Тернопіль: 229 с.
6. Попадинець І. Р. (2014). Дослідження мотивації управлінської праці на нафтогазових підприємствах, *Вісник Хмельницького національного університету*, 216 (4), С.159–161.
7. Савіцький А.В. (2017) Сутісно-змістовне трактування поняття «прибутковість підприємства» та специфіка управлінських рішень щодо її підвищення, *Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії*, 121(1-2), С. 21-25.
8. Федішин Б.П. (2003) *Економіка енергетики*. Навчальний посібник для студентів енергетичних спеціальностей вищих навчальних закладів, Тернопіль: 182 с.
9. Шаманська О. І., Коржевіна О. Г. (2012) Удосконалення мотиваційного середовища підприємства як фактору ефективного управління ресурсним потенціалом, *Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка»* [Електронний ресурс]. URL : <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1447>
10. Перспективи застосування дохідного підходу до оцінки українських енергопостачальних компаній [Електронний ресурс]. URL : http://www.saleprice.com.ua/ua/publications/income_approach_energy.html
11. Структури тарифів на електроенергію для населення [Електронний ресурс]. URL : <http://www.nerc.gov.ua/?id=15338>
12. Динаміка середньомісячної заробітної плати за видами економічної діяльності промисловості у 2010-2017 роках [Електронний ресурс]. URL : http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2014/gdn/prc_rik/prc_rik_u/dszpPD_u.html

13. Список енергопостачальних підприємств України [Електронний ресурс]. URL : https://uk.wikipedia.org/wiki/Список_енергопостачальних_підприємств_України
14. Наявність і стан основних засобів за видами економічної діяльності за 2016 рік [Електронний ресурс]. URL : http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2011/ibd/nsoz/arh_nsoz_u.html
15. Корпоративна інформація товариства [Електронний ресурс]. URL : <http://www.koe.vsei.ua/koe/index.php?page=3>
16. МІМ-Київ захищено першу в Україні дисертацію на здобуття ступеню DBA [Електронний ресурс]. URL : <https://mim.kiev.ua/en/news/article/u-mim-kiiiv-zahischeno-pershу-v-ukraini-diserta-ciju-na-zdobuttja-stupenju-dba-doctor-of-business-administration>

Кавтыш О. П.

Кандидат экономических наук

Доцент кафедры экономики и предпринимательства

Национального технического университета Украины «Киевский политехнический институт имени Игоря Сикорского»

Шишкина В. О.

Студентка 4 курса

Национального технического университета Украины «Киевский политехнический институт имени Игоря Сикорского»

НАПРАВЛЕНИЯ ПОВЫШЕНИЯ ПРИБЫЛЬНОСТИ ЭНЕРГОРАСПРЕДЕЛИТЕЛЬНЫХ ПРЕДПРИЯТИЙ В УКРАИНЕ

В статье охарактеризована роль энергораспределительных предприятий в структуре энергорынка национального хозяйства, идентифицированы условия их функционирования и на этом основании определено необходимость обоснования направлений повышения прибыльности. Выделены группы экзогенных и эндогенных факторов прямого и косвенного действия, которые влияют на прибыльность энергораспределительных предприятий. Обнаружено, что среди внешних факторов ключевую роль играют государственное регулирование, состояние конкуренции, нормативно-правовое обеспечение. Особую роль в их характеристике отведена анализу тарифов на электричество для потребителей, направления деятельности предприятий в условиях нововведений на рынке электроэнергетики и их последствиям. Среди внутренних факторов основное внимание уделено стилю руководства, методам принятия управленческих решений, организации производства, управлению персоналом, в частности в части мотивации труда. Обосновано, что на сегодняшний день подавляющее большинство из указанных факторов носит деструктивный характер. На основе проведенного анализа даны практические рекомендации по повышению прибыльности энергораспределительных предприятий. Среди ключевых направлений идентифицированы производственный, организационно-управленческий, коммерческий или рыночный. Предложены соответствующие резервы роста доходности в пределах каждого направления.

Ключевые слова: прибыльность; энергораспределительные предприятия; энергетическая отрасль; энергорынок; факторы влияния.

Kavtysh Oksana

PhD of Economic sciences

Associate Professor of the Department of Economics and Entrepreneurship

National Technical University of Ukraine

«Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute»

Shyshkina Veronika

Student of the 4th course

National Technical University of Ukraine

«Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute»

AREAS OF INCREASING PROFITABILITY OF POWER DISTRIBUTION COMPANIES IN UKRAINE

The article describes the role of power distribution companies in the structure of the energy market of the national economy, identifies the conditions for their functioning. On this basis it is determined the necessity of justification of directions for increasing their profitability. There are hightailed groups of exogenous and endogenous factors of direct and indirect action that is influence in profitability of power distribution companies. Among the external factors, state regulation, the state of competition, normative-legal support play a key role. The special role is given to the analysis of tariffs for electricity for consumers, directions of activity of enterprises in the conditions of innovations in the market of electricity and their consequences. Among the internal factors, the main attention is paid to the style of management, methods of making managerial decisions, organization of production, management, in particular, in terms of motivation of labor. Nowadays it is substantiated that the vast majority of these factors are destructive. The practical recommendations, based on the analysis carried out, were given to increase the profitability of power distribution companies. It is identified manufacturing, organizational, management, commercial or market key areas. There are proposed reserves of growth profitability within each direction.

Keywords: profitability; power distribution companies; energy industry; energy market; factors of influence.

Кавтиш Оксана Петрівна

oksanakavtysh@ukr.net

Шишкіна Вероніка Олегівна

nikusyash@gmail.com